

for Handelen; men man har paa den anden Side næret et saa levende Ønske om, at Havnen skulde komme i god Orden, at man har frygtet for at berøve den de Indtægter, den nu har. Naar det er ytret, at Bestemmelsen i 2det Punktum af § 1 ikke stemmer med de Anskuelser, der i den senere Tid næres med Hensyn til Skibsafgifter i det Hele, maa jeg ogsaa heri modstige det ærede Medlem. Det, man altid har udtalt sig imod, er at lægge en Skat paa Skibsfarten paa den Maade, at Afgiften blev indbetalt i Statskassen uden direkte at komme Skibsfarten til Gode, hvorimod der ikke har været Tale om, at man vilde modsætte sig, at Skibene bidroge til Havnens Vedligeholdelse; thi det er ganske naturligt, at Skibene betale Udgifterne til Havnen. Hvad Kjøbenhavns Havneafgifter angaar, ere de, som jeg ogsaa tillod mig at oplyse ved første Behandling, aldeles forsvindende med Hensyn til den indenrigske Skibsfart; de udgjøre et ubetydeligt Beløb, en 3—4000 Rd. — jeg har ikke det nøiagtige Beløb ved Haanden —, fordelt paa den unaadelige Dampskibsfart og anden Skibsfart til Indlandet, hvoraf man vil se, at det er aldeles nominelt. Den indenrigske Skibsfart bliver for Dieblirket belæstet med c. 117,000 Rd., og jeg vil indrømme, at det vilde være noget byrdefuldt, om Skibene strax skulde yderligere betale de 50,000 Rd., som Accisen indbringer; men naar det først sfer paa en Tid, hvor det lader sig gjøre, uden at Skibene i det Hele blive mere bebyrdede med Afgifter, end de nu ere, og naar man som Vederlag for disse 50,000 Rd. faar Bekvemmeligheder og Indretninger, der ere gavnlige for Skibsfarten, vil man ikke kunne beklage sig derover. Det er den store Forskjel, der er mellem Havneafgifter og Skibsafgifter til Staten, at Havnen modtager de første for at gjøre noget Bestemt for Beløbet og ikke vil modtage denne Afgift et eneste Dieblirk længere, end der er nødvendigt. Disse Penge kunne ikke paa nogen Maade anvendes anderledes end netop i Handelens og Skibsfartens Interesser, og Skibsfarten maa finde sig i at bære de Omkostninger, som ere nødvendige for, at den kan finde Sted paa en nyttig og bekvem Maade. Varesafgiften derimod rammer paa en ganske anden Maade uheldig. Navnlig er dette Tilfældet med Acciseafgiften ligesom tidligere med Transitaafgiften; den rammer alle Varer, der blive fortoldede i Kjøbenhavn, paa en saadan Maade, at den, hvis den var noget større, vilde vanskeliggjøre Konkurrencen. Nu da den er mindre, bliver den en Slags Handelskomfotning, som jeg tillod mig at sige ved første Behandling; men det er ikke paa nogen Maade hensigtsmæssigt paa denne Maade at beskaffe Varerne. Man maa se at komme bort derfra, og det er ogsaa kun under den Forudsætning, at Handelsstanden i Kjøbenhavn, som har været hørt om denne Sag, har udtalt sig derhen, at man maatte foreløbig lade den vedblive. Det er Forestillingen om de

store Arbejder, der ere nødvendige for at give Nads for Skibsfarten, der har gjort, at man ikke i Dieblirket dristede sig til at berøve Havnen disse Indtægter. Jeg skal anbefale Hinget at lade denne Bemyndigelse for Indenrigsministeren blive staaende, han vil ikke blive bemyndiget til at belaste Skibene med en eneste Skilling mere, end de for Dieblirket maa betale. Det kunde jo være, at Skibsafgiften, som nu udgjør 330,000 Rd., helt faldt bort, og at der kun blev Tale om de 50,000 Rd. i Stedet for de 330,000 Rd. Jeg skal dog strax bemærke, at disse 330,000 Rd. ikke udelukkende falde paa Kjøbenhavn, men uagtet jeg ikke har Tallene ved Haanden, antager jeg dog, at den største Del falder som Skibsafgift i Kjøbenhavn. Jeg maa derfor meget bestemt udtale mig imod dette Vndringsforslag.

Ms. Petersen: I Modspætning til den ærede sidste Taler vil jeg tillade mig at støtte det Vndringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Bornholm (Sonne). Det forekommer mig, at der herskede en lille Misforstaaelse i den ærede sidste Talers Udtalelser, idet det slet ikke er Hensigten at ville berøve Kjøbenhavns Havn de Indtægter, den har. Det er paa ingen Maade Meningen; nei, Meningen er, at man ikke vil have, at de Afgifter, der hidtil have hvilet paa Varer, skulle gaa over paa Skibe. Det er Meningen med det Vndringsforslag, der er stillet. Hvorledes stiller man sig nu i saa Henseende i andre Lande? Der har man i Birteligheden ogsaa store Arbejder, som man gjerne vil have gennemførte, men man besidder ikke de fornødne Midler dertil; man tør der ikke forhøje Skibsafgiften og lade Forhøielsen hvile paa Skibene; og derfor har man, som det ganske rigtig blev fremhævet af den første ærede Taler, lagt en Del af Havneafgifterne over paa Varerne. Ganske anderledes vilde det stille sig, hvis man f. Ex. sagde til alle Havnene: Naar Skibsafgifterne til Staten blive nedfattede, vil der deraf blive tillagt de forskjellige Provindsers Havne en Del, som disse blive berettigede til at opkræve; thi saa vilde ærede Medlemmer se, at Skibsfarten som saadan, Mederforretningen, vel ikke paa nogen Maader bliver lettet ved Skibsafgiftens Nedfættelse, men Vareshandelen vil derimod blive lettet for de Afgifter, der her i Kjøbenhavn have hvilet paa den under Navn af Accise og i Provindserne under Navn af Vropenge. Naar den ærede 4de Landsdtingsmand for Kjøbenhavn (Melchior) har fremhævet, at Udgifterne her ikke ere saa høje, beklager jeg, at jeg ikke var tilstede ved Sagens første Behandling. Jeg maa imidlertid oplyse ærede Medlemmer om, at man foruden Havneafgifterne endvidere har en Afgift, som hedder Bolværtspenge. Det er ikke nogen ringe Afgift, og man kan saaledes ikke sige, at Havneafgifterne her i Kjøbenhavn ere saa grumme lave. Jeg har her foran mig liggende et Regnskab for et